

DE WAARHEID IN ZAKE RUINEN.

Het is, helaas! maar al te waar, dat gedurende het tijdperk zijner tijdelijke benoeming collega DOETS niet er in geslaagd is het vertrouwen der bevolking van Ruinen te winnen. Op de meest ondubbelzinnige wijze is hem dit te kennen gegeven en van de zijde der bevolking o. a. door in zóó groote getale hulp te zoeken bij de omwonende dokters (er praktiseeren thans 4 artsen te Ruinen) en van de zijde van den gemeenteraad, die met algemeene stemmen hem niet herbenoemde¹⁾, doch een ander tot gemeentegeneesheer benoemde, terwijl bovendien — in tegenstelling met hetgeen DE JONG en LEIJDES DORFF schrijven — de burgemeester hem geruimen tijd van te voren heeft gewaarschuwd, dat het zóó niet langer ging. Niettegenstaande dit alles had de gemeenteraad de menschlievendheid den betrokken collega nog een half jaar uitstel te verleen en had de burgemeester de goedheid hem een betuiging van tevredenheid te geven als gemeente-geneesheer (hetgeen trouwens bij het tiental gemeentearmen weinig meer beteekent, dan dat hij behoorlijk doodschouw en inenting en dergelijke verricht had.

Onder deze omstandigheden heb ik collega DOETS herhaaldelijk mondeling en schriftelijk getracht te overtuigen, dat het zijn belang was zijn standplaats te verlaten, doch tevergeefs. Ook steunden hem in zijn verzet DE JONG en LEIJDES DORFF, die met behulp van allerlei middelen trachtten hem te Ruinen te houden, nu eens door „een nieuwen termijn van twee jaar voor te stellen”, dan weer door te pogen solliciteerende collegaas weg te werken „tot bijv. Mei” en wel met een beroep op menschelijkheid, collegialiteit, huisvaderschap en woningnood! Ik acht dit alles onrecht jegens een bevolking, welke naar een anderen geneesheer in haar midden reikhalzend uitziet; welke óók recht op menschelijkheid heeft en een onbetwistbaar recht op eigen, vrije artsenkeuze. Ik bedankte dus als lid en voorzitter van den Afdeelingsraad.

En nu de Commissie voor de Beroepsbelangen. Deze ging met DE JONG en LEIJDES DORFF mée, ofschoon zij heel weinig van de zaak afwist; van haar is noch bij den Afdeelingsraad („het van nature aangewezen lichaam”), noch bij den secretaris DE JONG, noch bij mij, voorzitter, ooit eenig verzoek om inlichtingen ingekomen; zich dan tóch gerechtigd achten de collegaas in Nederland in zóó krasse bewoordingen een sollicitatie af te raden, dat was mij, die uit volle overtuiging een tegenovergestelde meening ben toegedaan en wien niemand grondige kennis der zaak Ruinen kan ontzeggen, te machtig. Dus plaatste ik mijn advertentie met den raad wel te solliciteeren.

Iemand als collega LINGMONT, die zestien jaar lid der gezondheidscommissie is en nog eenige dagen voorzitter, de kennis te willen betwisten, om, na onderzoek, zijn oordeel over de zaak Ruinen te geven, omdat hij slechts „een blauwen Maandag” voorzitter dier commissie is, is een aanval voor LINGMONT en voor mij te min om nog een enkel woord aan te vermorsen.

Gij beiden, DE JONG en LEIJDES DORFF, die zoo smalend een gezondheidscommissie „leekencollege” noemt, hebt nooit in zulk een commissie zitting gehad; ik wel; en de jaren waarin ik als lid en secretaris eener gezondheidscommissie met zulke leeken heb samengewerkt, zullen mij steeds bijblijven als de tijd, in welken ik geleerd heb het nuchtere verstand en heldere oordeel van menschen zonder artsdiploma te waardeeren.

Giethoorn, Januari 1920.

H. A. BICKER CAARTEN.

DE VEREENIGING VAN SPOORWEGARTSEN NIET LANGER BUITEN DE MAATSCHAPPIJ.

De ontevredenen met de nieuwe regeling der spoorwegartsen-honoraria hebben van de C. O. (namens dit college en het dagelijks bestuur der Maatschappij) de mededeeling gekregen: 1°. dat volgens deze collega's de honoraria (ook met inbegrip der

1) Tot mijn spijt schreef ik in mijn advertentie van ontslagen geneesheer in plaats van niet herbenoemden geneesheer; enkel de drang de advertentie zóó klein mogelijk te maken met het oog op de kosten, verleide mij daartoe.